

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΝΤΙΚΕΝΣ

ΔΑΥΪΔ ΚΟΠΕΡΦΙΛΤ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Μά δοκίμαζα μία βαθειά ικανοποίηση, βλέποντας τόν έαυτό μου τόσο άπαυχολημένο, και θάδιζα πάντα με θήμα ζωηρό, γιατί, μέσα στον ένθουσιασμό μου, μου φαινόταν ότι όσο πιο πολύ εργαζόμουν, όσο πιο πολύ κουραζόμουν, τόσο πιο άξιος γινόμουν της Ντόρας. Δεν της είχα φανερώσει ακόμα τίποτε για όλες αυτές τις μεταβολές, γιατί σε λίγο έπρεπε να πάη πάλι να κάτση δυο μέρες στο σπίτι της φίλης της Τζούλιας Μίλλς κι' ανέβαινα για τότε όλα όσα είχα να της πώ. Της ανήγγελλα μόνο με τις επιστολές μου (όλη ή άλληλογραφία μας γινόταν κρυφά, περνώντας μεσ' απ' τα χέρια της δεσποινίδος Μίλλς) ότι είχα πολλά πραγματά για να της πώ.

Έν τώ μεταξύ, περιώρισα κατά πολύ, για λόγους οικονομίας, την κατανάλωσι που έκανα στην πομμάδα από λίπος άρκουδας, έπαψα ν' αγοράζω άρωματισμένα σαπούνια και νερό της λεβάντας και πούλησα με μεγάλη ζημία, τρια γιλέκα μου που τα θεωρούσα πειά πολύ κομψά για το μέτριο ντύσιμό μου.

Μά όλ' αυτά δεν μου έφταναν και μ' έτρωγε ή έπιθυμία να κάνω ακόμα περισσότερα. Γι' αυτό μία μέρα πήγα να ιδώ τον φίλο μου Τρήντλ με την έλπίδα μήπως μου βρη κάμια συμπληρωματική εργασία. Πήρα και τον κ. Ντίκ μαζί μου, για να τον διασκεδάσω λίγο, γιατί ό δυστυχημένος, πολύ ευαίσθητος στις άναποδιές της θείας μου κι' έχοντας την ιδέα πως ούτε ένας σκλαβός δεν θα δούλευε περισσότερο από μένα, είχε χάσει όλο του το κέφι και την όρεξί του απ' την άπελπισία που έβλεπε πως ό ίδιος ήταν άνικανος να κάνη το παραμικρό. Γι' αυτό άνησυχούσαμε μήπως ή κατάστασης του επιδεινωθη κι' αποφασίσαμε με την θεία μου να τον άπασχολήσουμε και να τον διασκεδάσουμε λίγο.

Ερήκαμε λοιπόν τον Τρήντλ πεσμένο με τα μούτρα στην δουλειά μπροστά στα χαρτιά του και στο καλάμари του. Μας δέχθηκε με μεγάλη έγκαρδιότητα κι' έπειτα από λίγες στιγμές είχε γίνει κιόλας στενός φίλος με τον κ. Ντίκ.

Τό πρώτο ζήτημα για τό όποιο ήθελα να συμβουλευθώ τον Τρήντλ ήταν τό έξής: Είχα άκούσει ότι πολλοί άνθρωποι, που διακρίθηκαν σε διάφορες σταδιοδρομίες, είχαν κάνει τό ντεμπούτο τους ως δημοσιογράφοι, κρατώντας τα πρακτικά της Βουλής και ήθελα να μάθω τί χρειαζόταν να γίνει κανείς πρακτικογράφος.

Ό Τρήντλ λοιπόν με πληροφόρησε ότι ή μόνη άπαραίτητος γι' αυτό ικανότης ήταν να ξέρη κανείς πολύ καλά στενογραφία, της όποιας ή έκμάθησις άπαιτούσε τόσο χρόνο όσο κ' ή έκμάθησις έξη ξένων γλωσσών.

Ό φίλος μου νόμιζε ότι μ' αυτό θα μ' άπέλπιζε, άφου δεν ήξερα στενογραφία. Μά εγώ τό θεωρήσα αυτό σαν ένα μεγάλο δέντρο που έπρόκειτο να ξεριζώσω μέσα στο δάσος των δυσκολιών που έπρεπε να διασχίσω για να φτάσω ως την Ντόρα.

— Ευχαριστώ χίλιες φορές, αγαπητέ μου Τρήντλ, του είπα. Θ' αρχίσω από αύριο να μαθαίνω στενογραφία.

Ό Τρήντλ με κύτταξε ξαφνιασμένος, μά δεν ήξερε ακόμα σε ποιο σημείο είχε φτάσει ό ένθουσιασμός μου.

— Θ' αγοράσω ένα καλό βιβλίο στενογραφίας, έξακολούθησα, και θ' αρχίσω να τό διαβάζω στο γραφείο του κ. Σπένλοου, όπου τις περισσότερες ώρες τις περνάω χαζεύοντας. Τρήντλ, αγαπητέ μου σύντροφε, θα μάθω στενογραφία!

— Θεέ μου! έκανε ό Τρήντλ, άνοίγοντας ξαφνιασμένα τα ματια του. Ποτέ μου δεν θα φανταζόμουν πως θα είχες τόση θέλησι, Κόπερφιλτ!...

Όυτ' εγώ δεν θα τό φανταζόμουν ποτέ πριν από λίγες μέρες.

Τή στιγμή εκείνη, ό κ. Ντίκ είπε λίγο φοβισμένος:

— Δεν θα είχατε να συστήσετε και σε μένα κάμια εργασία, κύριε Τρήντλ;... Έχω πολύ ώραίο γράφιμο.

Και θγάζοντας από την τσέπη του, έδειξε στο φίλο μου μερικά χειρόγραφα του γραμμένα με τον καλλιγραφικό ευανάγνωστο χαρακτήρα του.

— Ω! έκανε ό Τρήντλ, άφου γράφετε τόσο ώραία, θα σας δίνω να κάνετε δικαστικά αντίγραφα. Έχω πολλή τέτοια δουλειά...

Ό κ. Ντίκ ένθουσιάστηκε μέχρι δακρύων.

— Ωστε θα μπορέσω να θγάζω κι' εγώ χρήματα; φώναζε όλοένα χαρούμενος.

Και πραγματικά, όταν φύγαμε, ό κ. Ντίκ κουβαλούσε μαζί του τα πρώτα δικόγραφα που του είχε δώσει ό Τρήντλ ν' αντιγράψη για την άλλη μέρα.

Έτσι είχε βρη κι' αυτός μία άπασχόλησι, ή όποια επί πλέον θα του έφερνε και λίγα κέρδη.

VI

Είχαν περάσει όχτώ μέρες από τότε που άρχισα την καινούργια μου ζωή και στο διάστημα αυτό είχα σταθεροποιηθή περισσότερο από ποτέ στις ένεργητικές αποφάσεις που είχα λάθει. Έξακολουθούσα να περπατάω πολύ γρήγορα, με την συγκεχυμένη ιδέα ότι αυτό με βοηθούσε να κάνω τό δρόμο μου μέσα στη ζωή. Είχα θέσει ως κανόνα μου ν' άφιερώνωμαι όσο μπορούσα περισσότερο σε ό,τι αναλάμβανα να κάνω. Με δυο λόγια, είχα μειοβάλει τον έαυτό μου

ΓΑ ΠΕΝΤΑΔΥΜΑ ΤΟΥ ΟΝΤΑΡΙΟ

Ό γιατρός των πενταδύμων δόκτωρ Άλλαν Νταφέ, με μία από τις μικρούλες. Κατά σειράν: Η Καικιλίσ και ή 'Υβόννη

σέ ἀληθινὸ θῦμα. Μοῦ ἦρθε μάλιστα γιὰ μιὰ στιγμή ἡ ἰδέα νὰ τρέφωμαι ἀποκλειστικά με χόρτα, γιατί εἶχα τὴν ἰδέα ὅτι, ἂν γινόμουν χορτοφάγος, αὐτὸ θ' ἀποτελοῦσε μιὰ ἀκόμα θυσία γιὰ τὴν Ντόρα.

Ἐκτὸς ἀπὸ μερικοὺς ὑπαινιγμοὺς πολὺ σκοτεινοὺς πού τῆς ἔκανα στὰ γράμματά μου, ἡ μικρὴ μου Ντόρα δὲν ἤξερε τίποτε ἀπὸ τὶς ἡρωϊκὲς μου αὐτὲς ἀποφάσεις. Μὰ εἶχα συμφωνήσει ὅτι τὸ ἐρχόμενο Σάββατο πού θὰ πῆγαινε νὰ μείνῃ στὸ σπίτι τῆς δεσποινίδος Μίλλς, θὰ πῆγαινε κι' ἐγὼ ἐκεῖ γιὰ νὰ πάρουμε κ' οἱ τρεῖς μαζὺ τὸ τσαΐ μας.

Ἐν τῷ μεταξύ εἶχα ἐγκατασταθῆ με τῆ θεία μου ὀριστικά στὸ διαμέρισμά μου κι' ὁ κ. Ντικ ἐξακολουθοῦσε τὴν ἐργασία του ὡς ἀντιγραφεὺς, τρισευχισμένος.

Καθὼς ἡ θεία μου ἦταν γυναίκα ἔξυπνη καὶ με τάξι, εἶχε ἐπιφέρει τόσες μικρὲς τελειοποιήσεις στὸ διαμέρισμά μου, ὥστε εἶχα τώρα τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶμαι πιὸ πλούσιος ἀπὸ πρὶν. Εἶχε, μεταξύ τῶν ἄλλων, μεταβάλλει πρὸς χάριν μου τὸ δωμάτιο τῆς ὑπηρεσίας σὲ τουαλέττα καὶ εἶχε ἀγοράσει, γιὰ μένα πάντοτε, ἕνα κρεβάτι πού δίπλωνε καὶ πού τὴν ἡμέρα φαινόταν σὰν βιβλιοθήκη. Ἡμουν τὸ ἀντικείμενο τῶν συνεχῶν φροντίδων τῆς, τόσο πού κ' ἡ ἴδια ἡ φτωχὴ μου μαμὰ δὲν θὰ μπορούσε νὰ μ' ἀγαπή περισσότερο, οὔτε νὰ προσπαθῆ πιὸ πολὺ νὰ με κάνῃ εὐτυχι- σμένο.

Ἡ Πέγκοττ θεωροῦσε ὡς μεγάλο προνόμιο τὸ ὅτι βοηθοῦσε τὴ θεία μου σ' ὅλες αὐτὲς τὶς δουλειὲς καὶ μολοντί ἐξακολουθοῦσε νὰ αἰσθάνεται μπροστὰ τῆς ἕνα ὑπόλοιπο ἀπὸ τὸν παλιὸ τρόπο τῆς, εἶχε λάθει ἀπ' αὐτὴν τόσα δείγματα ἐμπιστοσύνης καὶ συμπαθείας, ὥστε ἡ δυὸ γυναῖκες εἶχαν γίνει λαμπρὲς φίλες.

Μὰ εἶχε φτάσει πειὰ ἡ στιγμή πού ἡ Πέγκοττ — ἦταν τὸ ἴδιο Σάββατο πού ἐπρόκειτο νὰ πάρω τὸ τσαΐ μου στὸ σπίτι τῆς δεσποινίδος Μίλλς — ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Γαρμουθ, γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ κεντὰ στὸν Χάμ τὸ ρόλο πού εἶχε ἀναλάβει.

— Καλὴ ἀντάμωσι, καλὴ μου Μπάρκισ! τῆς εἶπεν ἡ θεία μου, ἡ ὁποία ἐπέμενε πάντοτε νὰ τὴν φωνάζῃ ἔτσι. Νὰ προσέχῃς τὸν ἑαυτὸ σου... Ποτέ μου δὲν θὰ φανταζόμουν ὅτι θὰ λυπόμουν τόσο, θλέπονιάς σε νὰ φεύγῃς.

Καὶ τὴν φίλησε σχεδὸν δακρυσμένη...
Συνώδευσα τὴν Πέγκοττ ὡς τὸ σταθμὸ τοῦ λεωφορείου καὶ παραστάθηκα στὴν ἀναχώρησί τῆς. Ἐκλαψε τὴ στιγμή τοῦ ἀποχωρισμοῦ καὶ μοῦ συνέστησε νὰ ἐπιβλέπω τὸν ἀδελφὸ τῆς Ντάν, ἂν τύχῃ καὶ ξαναπερνοῦσε ἀπὸ τὸ Λονδίνο, ἂν καὶ δὲν εἶχαμε λάθει καμμιά εἶδησι ἀπ' αὐτὸν ἀπ' τὴ στιγμή πού ἔφυγε τὸ ὠραῖο ἐκεῖνο καλοκαιρινὸ θράδυ.

— Καὶ τώρα, Ντάβυ μου, μοῦ εἶπεν ἡ Πέγκοττ, ἂν ποτέ, σημερα, αὔριο, μεθαῦριο, ὁποιαδήποτε μέρα ἢ ὠρα, σοῦ χρειαστοῦν χρήματα γιὰ τὸν ἄλφα ἢ τὸν βῆτα λόγο, μὴ δι- στάσης ν' ἀπευθυνθῆς σ' ἐμένα. Ποιὸς λοιπὸν θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ δώσῃ χρήματα, ἂν ὄχι ἐγὼ, ἡ φτωχὴ ὑπηρέτρια τῆς γλυκειᾶς μου μικρῆς σου μαμᾶς;

Τῆς ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ κατέφευγα σ' αὐτὴν ἂν καμμιά

φορὰ μοῦ χρειαζόντουσαν χρήματα, καὶ ἡ Πέγκοττ, γεμάτη χαρὰ, πρόσθεσε:

— Καὶ κάτι ἄλλο, μικρούλη μου: Νὰ πῆς στὸν ἀγαπη- μένο σου μικρὸ ἄγγελο, ὅτι θὰ ἤθελα νὰ τὸν ἔβλεπα, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή. Καὶ πές τῆς ἀκόμα ὅτι μετὰ τὸ γάμο τῆς με τὸ παιδί μου, θάρθῶ νὰ συγυρίσω τὸ σπίτι σας καὶ νὰ το κάνω ὅσο πιὸ ὠραῖο μπορῶ, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε!

Τὴν διαβεβαίωσα ὅτι δὲν θ' ἀφήναμε κανέναν ἄλλο νὰ θάλλῃ τὸ χέρι του στὸ σπίτι μας ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν καὶ αὐτὸ τὴν ἔκανε τόσο χαρούμενη, ὥστε ἔφυγε κατενθουσιασμένη.

Ἐκανα ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἕνα σωρὸ δουλειὲς γιὰ νὰ σκο- τώσω τὴν ὠρα μου ὅσο μπορούσα πιὸ γρήγορα καὶ τὸ θρά- δυ, τὴν ὀρισμένη ὠρα, τράθηξα γιὰ τὸ δρόμο, ὅπου κατοί- κουσε ἡ δεσποινὶς Μίλλς.

Ἡ ἴδια ἡ Ντόρα ἦρθε καὶ μοῦ ἀνοιξε ὅταν χτύπησα τὴν πόρτα. Κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς τὸν Ζίπ πού μοῦγκριζε κι' ἔτρεμε, ἔχοντας τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦμουν κανένας ληστής. Ἐπειτα, μπήκαμε κ' οἱ τρεῖς στὸ σαλόνι, εὐτυχισμένοι καὶ γεμάτοι τρυφερότητα. Μὰ μεταμόρφωσα πολὺ γρήγορα αὐτὴ τὴ χαρὰ σὲ ἀπόγνωσι, ρωτώντας ἑξαφνα τὴν Ντόρα ἂν θὰ μπορούσε ποτέ ν' ἀγαπήσῃ ἕναν ζητιάνο.

Ἡ ὠμορφούλα μου, ἡ μικρούλα μου Ντόρα, πόσο συ- κινήθηκε μόλις ἄκουσε τὴν ἐρώτησι αὐτή!.. Ἡ μόνη ἰδέα πού ζύπνησε μέσα τῆς ἡ λέξις «ζητιάνος» ἦταν ἕνα πρόσωπο κιτρινωμένο μ' ἕνα βαμπακερὸ σκούφο, με δυὸ δεκανίκια, ἢ μ' ἕνα ξύλινο πόδι, ἢ μ' ἕνα σκύλο πού κρατᾷε στὸ στό- μα του ἕνα τασσάκι. Γι' αὐτὸ, με κύτταξε με μιὰ κατάπληξι πού τὴν ἔκανε ἀκόμα πιὸ γοητευτικὴ.

— Τί ἀνόητη ἐρώτησις! εἶπε, κάνοντας ἕνα χαριτωμένο μορφασμό. Ν' ἀγαπήσω ἕνα ζητιάνο;

— Ντόρα, ἀγαπημένη μου, τῆς ἀπάντησα, εἰμ' ἕνας ζη- τιάνος.

— Πὼς μπορεῖ νὰ εἶσαι τόσο ἀνόητος, εἶπε ἡ Ντόρα χτυ- πώντας με στὸν ὄμο, γιὰ νάρχεσαι νὰ μοῦ λές τέτοια πα- ραμυθία; Θὰ θάλω τὸν Ζίπ νὰ σὲ δαγκώσῃ...

Οἱ παιδιᾶστικοι τρόποι τῆς μοῦ φαινότουσαν ὅτι πιὸ χαριτωμένο ὑπάρχει στὸν κόσμο. Μὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ ἐξη- γηθῶ. Γι' αὐτὸ τῆς εἶπα μ' ἐπισημότητα:

— Ντόρα, ἀγάπη μου, ὁ Δαυῖδ σου εἶνε κατεστραμμένος...

— Σοῦ λέω πὼς θὰ θάλω τὸν Ζίπ νὰ σὲ δαγκώσῃ, εἶπεν ἡ Ντόρα τινάζοντας τὶς μποῦκλες τῆς, ἂν ἐξακολουθήσῃς νὰ λές ἀνοησίες!

Μὰ φαινόμενον τόσο σοβαρὸς, ὥστε ἡ Ντόρα ἔπαψε νὰ τινάζῃ τὶς μποῦκλες τῆς. Ἐβᾶλε τὸ μικρὸ τρεμάμενο χέρι τῆς ἀπάνω στὸν ὄμο μου, τὸ πρόσωπό τῆς ἐπῆρε μιὰ ἔκ- φρασι ἀγωνίας, ἔπειτα τρόμου, καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἐπε- σα γονατιστὸς μπροστὰ στὸ σοφᾶ ὅπου καθόταν, χαϊδεύοντας τὴν καὶ ἰκετεύοντάς τὴν νὰ μὴ μοῦ συντρίψῃ τὴν καρδιά. Μὰ, ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς, ἡ φτωχὴ μικρὴ μου Ντόρα δὲν ἔ- κανε ἄλλο παρὰ νὰ τραυλιζῇ: «ὦ Θεέ μου! Θεέ μου! Μὲ φοβίζεις. Πού εἶνε ἡ Τζούλια Μίλλς; Πῆγαινε με στὴν Τζού- λια Μίλλς, καὶ φύγε σὲ παρακαλῶ...», τόσο πού κόντευα πειὰ νὰ χάσω

Ἡ Αἰμιλία

Ἡ Ἀννέττα

καὶ ἡ Μαρία.

(Τελευταία ἐγχρωμὸς φωτογραφία ἡμερικανικῆς ἡμερηίδος)

Τέλος, έπειτα από πολλές διαμαρτυρίες και ίκεσίες, έπεισα την Ντόρα να με κυττάξη στα μάτια. Είχε ύφος φοβισμένο, μά σιγά-σιγά κατώρθωσα να την καθησυχάσω. Τό ύφος της εξέφραζε τώρα αγάπη και τό ώμορφο δροσερό της μάγουλο άκουμπούσε στό δικό μου. Τότε, ένώ την έσφιγγα στην άγκαλιά μου, τής εξέγησα ότι την άγαπούσα, μά ότι ή συνείδησίς μου με πρόσταζε να την λύσω από κάθε ύποχρέωσί της άπέναντί μου, γιατί ήμουν πειά φτωχός.

Έπρόσθεσα ότι, άν την έχανα, δέν θα μπορούσα να παρηγορηθώ ποτέ, ότι δέν θα έννοιωθα κανένα φόβο για τή φτώχεια, άν συνέβαινε τό ίδιο και μ' εκείνην, γιατί ή αγάπη της θα μου έφτανε να κάνη τά χέρια μου δυνατά και τήν καρδιά μου γενναία. Τής είπα ακόμη ότι είχα άρχισει κιόλας να έργάζωμαι μ' ένα θάρρος πού μόνο ένας άνδρας έρωτευμένος άληθινά θα μπορούσε να έχη, ότι άρχιζα να έχω πρακτικό πνεύμα και να προετοιμάζωμαι για τό μέλλον... και πολλά άλλα πράγματα, με μιά εύγλωττία πού με εξαφνίασε και μένα τόν ίδιο.

— 'Η καρδιά σου είνε πάντοτε δική μου, Ντόρα αγαπημένη; είπα με παραφορά, γιατί αισθανόμουν από τόν τρόπο με τόν όποιο σφιγγόταν πάνω μου ότι μου άνήκε παντοτεινά.

— "Ω, ναί! φώναξε ή Ντόρα. "Ω! ναί, είνε πάντοτε δική σου. Δέν με φοβίζεις πειά έτσι...

— 'Εγώ, να την φοβίζω! Αυτήν!...

— Μή μου λές πειά πώς είσαι φτωχός κι' ότι σκοτώνεσαι στη δουλειά, ξανάπε ή Ντόρα και σφίχτηκε πιό δυνατά άπάνω μου. Μή μου λές τίποτε... Δέν θέλω ν' άκούω για φτώχεια! Πρέπει ό Ζίπ νάχη κάθε μεσημέρι τήν κοτελέττα του, γιατί άλλιοιως θα πεθάνη.

Τά παιδιάστικά καμώματά της, τά τόσο γοητευτικά, με ξετρέλλαιναν. Τής εξέγησα τρυφερά ότι ό Ζίπ θα είχε, όπως πάντα, τήν άρνίσια κοτελέττα του και τής είπα ότι με τήν έργασία μου θα τά είχαμε όλα. Τής περιέγραψα τό σπίτι πού νοικιαζόταν στό Χίγκζατ και τής μίλησα για τήν θεία μου, ή όποία θα καθόταν μαζί μας στην άπάνω κάμαρη αυτού του σπιτιού.

— Δέν σε φοβίζω πειά, Ντόρα μου; τήν ρώτησα μ' αγάπη.

— "Ω! όχι! όχι! φώναξε. Μά έλπίζω ότι ή θεία σου θα μένη τήν περισσότερη ώρα στην κάμαρή της κι' ότι δέν θ'άνε μιά γρηά γκρινιάρα.

"Αν μου ήταν δυνατόν ν' αγαπήσω τήν Ντόρα περισσότερο, θα τό έκανα τή στιγμή εκείνη. Ωστόσο καταλάβαινα ότι δέν ήταν και πολύ εύκολο να τής μιλήσω λογικά κι' ό πρόσφατος ένθουσιασμός μου έπεσε λίγο όταν είδα πώς ήταν σχεδόν άδύνατον να τήν κάνω να τόν συμμεριστή. Προσπάθησα τότε να ένεργήσω διαφορετικά. "Όταν είδα πώς είχε συνέλθει έντελως κι' έπαιζε με τ' αυτιά του Ζίπ πού ήταν πλαγιασμένος στα γόνατά της, ξαναπήρα σοβαρό ύφος και είπα:

— Θησαυρέ μου, μπορώ να προσθέσω μιά λέξι;

— "Ω! είπεν ή Ντόρα με ύφος παιγνιδιάρικο. "Αφησε πειά αυτή τή σοβαρότητα... "Αν ήξερες πόσο με άνησυχεί...

— 'Αγαπημένη μου, τής άπάντησα, τίποτε άπ' όλ' αυτά δέν πρέπει να σ' άνησυχή. Θα ήθελα άπεναντίας να σε κάνω να δής τά πράγματα διαφορετικά από πριν και να κάνης έτσι κουράγιο και δύναμη, Ντόρα!

— "Ω! αυτό πού λές είνε φριχτό!

— "Όχι, αγαπητή μου, όχι! Με τήν καρτερικότητα και τήν δύναμη του χαρακτήρος, θα μπορέσουμε ν' αντιμετώπισουμε δοκιμασίες πολύ πιό μεγάλες.

— Μά δέν έχω καμμιά δύναμη χαρακτήρος, είπεν ή Ντόρα, τινάζοντας τις μπουκλες της. Δέν είν' έτσι, Ζίπ;... "Ελα, Δαυίδ, φίλησε τόν Ζίπ και γίνου εύγενικός.

"Ήταν άδύνατον ν' αποφύγω τόν Ζίπ, άφου καταλάβαινα ότι ως άντάλλαγμα θα είχα ένα φίλημα δικό της. Άφου έγινε κι' αυτό, τής είπα πάλι:

— Ντόρα, αγαπημένη μου, ήθελα κάτι να σου πώ... 'Αγάπη μου, λάβε σοβαρά ύπ' όψει σου πώς είσαι άρραβωνιασμένη μ' έναν άνθρωπο φτωχό...

— "Όχι! όχι! Σε παρακαλώ μη μου λές τέτοια! φώναξε ή Ντόρα. Είνε πολύ φριχτά πράγματα!...

— Μά καθόλου, θησαυρέ μου,

τής άπάντησα εύθυμα. "Αν ήθελες μόνο να τό σκέφτεσαι καμμιά φορά και να καταγίνεσαι κάθε τόσο με τό νοικοκυριό του σπιτιού του μπαμπά σου... έτσι για να συνηθίζης, — να κρατάς τους λογαριασμούς του, έξαφνα.

'Η μικρούλα φτωχή Ντόρα, ύποδέχτηκε αυτή τήν ιδέα μ' ένα ξεφωνητό πού είχε κάτι από λυγμό κι' από κραυγή τρώμου.

— ...Αυτό θα μάς χρησιμεύση άργότερα, εξακολούθησα, και άν ήθελες να μου ύποσχεθής πώς θα διαβάσης ένα μικρό βιβλίο μαγειρικής πού θα σου στείλω... τί εύτυχία για μένα. Γιατί ό δρόμος μας μέσα στη ζωή, Ντόρα, — πρόσθεσα, παίρνοντας φόρα — είνε δύσβατος και άπότομος για τή στιγμή, μά από μάς έξαρτάται να τόν ίσοπεδώσουμε... Θα παλαίψουμε για να προχωρήσουμε... Πρέπει να δείχτομε θάρραλέοι! Θα συναντήσουμε εμπόδια και πρέπει να τ' άψηφήσουμε και να τά ρίζουμε κάτω!... Θα... θα...

Μιλούσα με όρμη, με τις γροθίες σφιγμένες, με τό θλέμμα γεμάτο ένθουσιασμό. Μά ήταν έντελως περιττό να προχωρήσω...

'Η Ντόρα τά είχε χαμένα... Φοβόταν! Είχε χλωμίσει κι' έτρεμε σύγκορμη... Και ζητούσε άδιάκοπα τή φίλη της Τζούλια Μίλλς...

"Ετσι άναστατώθηκα κι' έγώ κι' άρχισα να γυρίζω σαν τρελλός μέσα στο σαλόνι.

Σε μιά στιγμή, έκλεισε τά μάτια της.

Αυτή τή φορά νόμισα πώς τήν είχα σκοτώσει. Ράντισα με νερό τό πρόσωπό της. "Επεσα γονατιστός. Τραβούσα τά μαλλιά μου. Άποκαλούσα τόν έαυτό μου άνθρωπο βάρβαρο και χωρίς οίκτο. Έκλιπαρούσα τή συγγνώμη της. Τήν ikέτευα να με συγχωρήση. Άνακάτεψα τό κουτι των έργοχειρων τής δεσποινίδος Μίλλς, ψάχνοντας να βρω σ' αυτό κανένα μπουκαλάκι με άλατα και άπάνω στη σασισμάρα μου, άρπαξα άντι του μπουκαλιού μιά θήκη με καρφίτσες πού τις άδειασα όλες άπάνω στην Ντόρα. "Εδειχνα τή γροθιά στον Ζίπ, πού ήταν κι' αυτός ξετρελλαμένος σαν κι' έμένα. "Εκανα όλες τις ύπερβολές πού μπορεί να φανταστή κανείς, και ήμουν έντελως έξαλλος, όταν ή δεσποινίς Μίλλς μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

— Θεέ μου! Τί συνέβη; φώναξε, κι' έτρεξε να βοηθήση τή φίλη της.

Τής άπάντησα: «'Εγώ, δεσποινίς Μίλλς! 'Εγώ είμαι ό έννοχος! 'Εγώ είμαι ό δολοφόνος!» ή κάτι παρόμοιο. "Επειτα άνίκανος να ύποφέρω τό φώς, έκρυψα τό πρόσωπό μου μέσα στα μαξιλάρια του σοφά.

'Η δεσποινίς Μίλλς πίστεψε στην άρχή ότι ήταν μιά άπλή έρωτική φιλονεικία. Μά κατάλαβε άμέσως περι τίνος έπρόκειτο, γιατί ή αγαπημένη μου μικρούλα Ντόρα έπεσε στην άγκαλιά μου φωνάζοντας πώς ήμουν ένας άπλός εργάτης, έπειτα άρχισε να κλαίη για τήν τύχη της, μ' άγκάλιασε, με φίλησε, με ikέτευσε να δεχθώ όλα τά χρήματά της, και στο τέλος ρίχτηκε στην άγκαλιά της δεσποινίδος Μίλλς, λέγοντας με λυγμούς πώς ή τρυφερή της καρδιά θα συντριβόταν.

Μά άσφαλώς ή θεία Πρόνοια είχε φέρει στον κόσμο τή δεσποινίδα Μίλλς για να γίνη ό σωτήρας μας. Με ρώτησε με λίγα λόγια τί είχε συμβή, παρηγόρησε τήν Ντόρα, τήν έπεισε σιγά-σιγά ότι δέν ήμουν εργάτης (φαίνεται πώς από τή διήγησί μου, ή Ντόρα έβγαλε τό συμπέρασμα πώς είχα γίνει χτίστης και πήγαινα κάθε πρωί στη δουλειά με τό μιστρί και τό πηλοφόρι στον ώμο) και στο τέλος άποκατάστησε τή γαλήνη μεταξύ μας. "Όταν ήσυχάσαμε αρκετά και ή Ντόρα πήγε να πλύνη τά μάτια της με τριανταφυλλόνηρο, ή δεσποινίς Μίλλς χτύπησε τό κουδούνι για να φέσουν τό τσάι. 'Εν τώ μεταξύ, τή διαβεβαίωσα πώς θα έμενε για πάντα φίλη μου και πώς πρώτα θα έπαυε ή καρδιά μου να χτυπάη κι' έπειτα θα λησμονούσα τις πολύτιμες ύπηρεσίες πού μου είχε προσφέρει.

'Εξέγησα κατόπιν στην δεσποινίδα Μίλλς αυτό πού τόσο άνεπιτυχώς είχα έπιχειρήσει προηγουμένως να εξηγήσω στην Ντόρα. 'Η δεσποινίς Μίλλς μου άπάντησε, ότι κατ' άρχήν ή Καλύθα τής Εύτυχίας ήταν προτιμότερη από τό Παλάτι του ψυχρού Πλούτου κι' ότι ή αγάπη θα τά άντικαθιστούσε όλα. Τής είπα κι' έγώ τότε ότι αυτό ήταν άλήθεια, κι' ότι κανείς

Προσεχώς στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ή καταπληκτική Ιστορία μιάς έπικης βασιλίσσας των έλληνικών θουνών επί τουρκοκρατίας.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ

ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ

ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΑΡΜΑΤΩΛΟΥ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΗ

δέν μπορούσε νά τό ξέρη αυτό καλύτερα από μένα, πού αγαπούσα τήν Ντόρα, μέ μιá άγάπη άγνωστη ώς τότε στον κόσμο.

Όταν όμως τής μίλησα γιά τήν πρότασι πού είχα κάνει στην Ντόρα νά μάθη λίγο νοικοκυριό, ή δεσποινίς Μίλλς μου άπάντησε:

— Άκούστε, κύριε Κόπερφιλντ... "Όχι, ή πρότασίς σας δέν ταίριαζε στην Ντόρα μας... 'Η άγαπημένη μας μικρούλα είν' ένα πράγμα χαϊδεμένο άπ' τή φύσι... Είν' ένα πλάσμα φωτεινό, αϊθέριο, πλασμένο γιά τήν εύτυχία...

Εκείνη τή στιγμή, ή Ντόρα ξαναγύρισε... Καί βλέποντας αυτό τό λεπτό και γοητευτικό πλάσμα, άναρωτήθηκα άν πραγματικά ήταν σωστό νά τό ταράζω μέ τέτοιες χυδαίες λεπτομέρειες τής ζωής. Μου έδειξε δέ κατόπιν τόση τρυφερότητα και φαινόταν τόσο γοητευτική, ώστε νόμιζα πώς ήμουν ένα τέρας πού είχε μπη μέσα στον κήπο μιás νεράιδας.

Άφου ήπιαμε τό τσάϊ, ήρθε ή σειρά τής κιθάρας. 'Η Ντόρα τραγούδησε ώμορφα, γαλήνια τραγούδια πού έλεγαν ότι πρέπει ν' αγαπάμε, νά γελάμε και νά χορεύουμε πάντοτε...

Μιά σκιά μόνο ήρθε νά ταράξη τή χαρά μας. Μιά στιγμή πρό τής άναχωρήσεώς μας, καθώς ή δεσποινίς Μίλλς μίλησε τυχαίως γιά τό πρωί τής άλλης ήμέρας, είπα, χωρίς νά τό σκεφθώ, ότι ή ανάγκη νά εργαζώμαι μέ υποχρέωσες τώρα νά σηκώνωμαι στις πέντε τό πρωί. Δέν ξέρω άν ή Ντόρα νόμιζε άπ' αυτό ότι ήμουν νυχτοφύλακας σέ καμιά άποθήκη, μά ή φράσι μου τή συγκίνησε τόσο, ώστε έπαψε νά παίξει και νά τραγουδάη.

Αυτό σκεφτόταν άκόμα τήν ώρα πού τήν άποχαιρέτησα γιάτι μου είπε μέ τό τσαχπίνικο ύφος της, σάν νά μιλούσε στην κούκλα της:

— Λοιπόν, κακό παιδί, τάξε μου πώς δέν θά σηκωθής πειά στις έξη τό πρωί. Αυτό δεν είνε καθόλου ώραϊο.

— Άγάπη μου, τής άπάντησα, πρέπει νά εργαστῶ...

— Μην εργαζεσαι! Γιά ποιό λόγο νά εργαζεσαι;

Βλέποντας τό γλυκό ξαφνιασμένο μουτράκι της, δέν μπόρεσα νά τής άπαντήσω τίποτε άλλο παρά νά τής πῶ σ' έλαφρό κι' έγώ τόνο ότι έπρεπε νά εργαζώμαι γιά νά ζῶ.

— "Ω! Τί άστείο πού είν' αυτό! φώναζε ή Ντόρα.

— Και πώς νά ζήσω διαφορετικά, άγαπημένη μου;

— Πῶς; Τί σημασία έχει τό πῶς; άπάντησε ή Ντόρα.

Φαινόταν τόσο βέβαιη ότι είχε λύσει τό ζήτημα, και μου έδωσε ένα φιλι τόσο θριαμβευτικό, ένα φιλι πού ανέβαινε κατ' ευθείαν από τήν άγνή καρδιά της, ώστε δέν θέλησα νά τήν βγάλω από τήν παιδιάστικη πλάνη της.

Ναι, τήν αγαπούσα κι' εξακολουθούσα νά τήν αγαπῶ μέ μιá άγάπη βαθιά, μεγάλη, άπόλυτη. Μά, ένῶ εξακολουθούσα νά εργαζώμαι σταθερά και νά χτυπάω τό σίδερο όσο ήταν άκόμα ζεστό, συλλογιζόμουν συχνά τό θράδυ, ένῶ καθόμουν άπέναντι στη θεία μου, τόν τρόπο πού είχα προκαλέσει στην Ντόρα κι' άναρωτιόμουν πώς θά μπορούσα, μέ μιá άπλή κιθάρα, νά χαράξω δρόμο στο δάσος τῶν δυσκολιών.

Και, από τήν πολλή συλλογή, μου φαινόταν πώς τά μαλλιά μου είχαν άρχισει νά γίνωνται γκριζα.

VII

Δέν άφησα ώστόσο νά ψυχρανόη ή άπόφασις πού είχα λαβεί, νά μάθω στενογραφία. Είχα αγοράσει μιá μέθοδο πού μου στοίχισε δέκα σελλίνια και έξη πέννες και ρίχθηκα μέσα σ' έναν ώκεανό περιπλοκῶν πού μέ ώδήγησε, σέ λίγες βδομάδες, στα σύνορα τής διανοητικής διαταράξεως.

Σιγά-σιγά όμως άρχισα νά συνηθίζω και νά ξεχωρίζω τά στενογραφικά σημάδια και νά προοδεύσω άρκετά. Έν τῶ μεταξύ, εξακολούθησα νά πηγαίνω άνελλιπῶς στο γραφείο του κ. Σπένλοου και στο σπίτι του δόκτορος Στρόνγκ και μπορῶ νά πῶ ότι εργαζόμουν σάν υποζύγιο.

Ένα πρωί, πηγαίνοντας στο γραφείο ὅπως πάντα, είδα μπροστά στην πόρτα τόν κ. Σπένλοου, μέ ύφος πολύ σοβαρό, νά μιλάη ὀλομόναχος. Έπειδή παραπονιόταν συχνά γιά πονοκεφάλους — είλαϊμο πολύ κοντό και φορούσε κολλάρα πολύ σκληρά — ή ιδέα πώς τό μυαλό του είχε ταραχτή μ' άνησούχησε στην άρχή. Μά γρήγορα καθησύχασα, όσο γι' αυτό

τουλάχιστον.

Άντι ν' άπαντήση στην καλημέρα μου μέ τήν συνηθισμένη του έγκαρδιότητα, μέ κύτταξε μέ ύφος σοβαρό κι' έπίσημο και μέ παρακάλεσε νά τόν συνοδεύσω σέ κάποιο καφενεϊο πού θρισκόταν κοντά στο γραφείο μας. Τόν υπάκουσα, νοιώθοντας ένα κακό προαισθημα. Δέν ξέρω γιάτι, καταλάβαινα πώς είχε άποκαλύψει τό μυστικό πού μέ συνέδεε μέ τήν πολυαγαπημένη μου Ντόρα.

Όταν μπήκαμε τέλος στο πρώτο πάτωμα του καφενεϊου, ξαφνιαστήκα πολύ βλέποντας εκεί τήν μίς Μύρστον πού μάς περίμενε ὀρθια πλάϊ σ' έναν μπουφέ.

Η μίς Μύρστον μου άπλωσε τά παγωμένα της δάχτυλα και κάθησε παίρνοντας μιá στάσι σοβαρή κι' αλύγιστη. 'Ο κ. Σπένλοου έκλεισε τήν πόρτα τής αίθουσής, μου έδειξε μιá καρέκλα κι' έμεινε ὀρθιος κοντά στο τζάκι.

— Μίς Μύρστον, είπε, λάβετε τήν καλωσύνη νά δείξετε στον κ. Κόπερφιλντ αυτό πού έχετε μέσα στην τσάντα σας.

Μέ τά χείλη της σφραγισμένα σάν κλειδωμένα, ή μίς Μύρστον άνοιξε τήν τσάντα της κι' έβγαλε από μέσα τήν τελευταία μου έπιστολή προς τήν Ντόρα πού ξεχειλίριζε από τις διαβεβαιώσεις του έρωτός μου.

— Μου φαίνεται πώς αυτό είνε τό γράψιμό σας, κύριε, είπεν ὁ κ. Σπένλοου.

Ένοιῶθα τόν έαυτό μου νά φλογίζεται ὀλόκληρος και ή φωνή πού άκουσα μου φάνηκε ένός άλλου ανθρώπου, όταν του άπάντησα:

— Μάλιστα, κύριε.

— Άν δέν άπατῶμαι, εξακολούθησε ὁ κ. Σπένλοου, ένῶ ή μίς Μύρστον έβγαζε από τήν τσάντα της ένα μάτσο έπιστολές, πού ή άγαπημένη μου τις είχε δέσει μέ μιá θαλασσιά κορδέλλα, κ' ή έπιστολές αυτές γράφηκαν από τό χέρι σας, κύριε Κόπερφιλντ.

Πήρα τά γράμματα από τά χέρια τής μίς Μύρστον μ' ένα αϊσθημα άπογνώσεως και κυττάζοντας στο άπάνω μέρος τους φράσεις ὅπως: «Άγαπημένη μου Ντόρα», «Λατρεμένη μου άγγελε», «Φίλη τής καρδιάς μου» και άλλες παρόμοιες διαχύσεις, έγίνα κατακόκκινος κι' έσκυφα τό κεφάλι μου.

— Όχι, εύχαριστῶ, είπε ψυχρά ὁ κ. Σπένλοου, καθώς του έτεινα τό πακέτο μέ τις έπιστολές. Δέν θά ήθελα νά σᾶς τό στερήσω. — Μίς Μύρστον, έχετε τήν καλωσύνη νά μιλήσετε...

Τό «γλυκύτατο» εκείνο πλάσμα, ή μίς Μύρστον, άφου κύτταξε τό πάτωμα, άρχισε νά λήη μέ φωνή παγωμένη:

— Όφείλω νά ὀμολογήσω ότι τελευταία διάφορες ύποψιες γεννήθηκαν μέσα μου σχετικῶς μέ τήν δεσποινίδα Σπένλοου και τόν Δαυίδ Κόπερφιλντ. Είχα προσέξει τή δεσποινίδα Σπένλοου και τόν κ. Κόπερφιλντ κατά τήν πρώτη τους συνάντησι και ή έντύπωσίς μου, από τότε κιόλας, δέν ήταν καθόλου ευνοϊκή. 'Η διαστροφή τής άνθρωπίνης καρδιάς είνε τόση...

— Θα σᾶς ήμουν υποχρεωμένος, δεσποινίς, τήν διέκοψε ὁ κ. Σπένλοου, άν έρχόσαστε κατ' ευθείαν στα γεγονότα.

Η μίς Μύρστον άνηλώσε τά μάτια, κούνησε τό κεφάλι σάν νάθελε νά διαμαρτυρηθῆ έναντίον τής έπεμβάσεως αυτής πού τήν εύρισκε χωρίς άλλο άπρεπη κι' εξακολούθησε μέ άξιοπρεπή σοβαρότητα:

— Άφου πρέπει νά περιοριστῶ στα γεγονότα, θα τά παρουσιάσω ὄσο πιό σύντομα μπορῶ. Είπα ήδη, κύριε, ότι από καιρό είχα ύποψιες σχετικῶς μέ τήν δεσποινίδα Σπένλοου και τόν Δαυίδ Κόπερφιλντ. Προσάθησα συχνά, μά χωρίς έπιτυχία, νά θρῶ άποδείξεις πού νά έπιβεβαιώνουν τις ύποψιες μου αυτές. Έτσι δέν είχα άνακαλύψει τίποτε ὡς χθές τό θράδυ. Άπό καιρό, είχα τήν έντύπωσι ότι ή δεσποινίς Σπένλοου λάβαινε πολλές έπιστολές έκ μέρους τής φίλης της, δεσποινίδος Μίλλς. Χτες τό θράδυ λοιπόν, μετά τό τσάϊ, τράβηξε τήν προσοχή μου ὁ μικρός σκύλος τής δεσποινίδος πού

έπαιζε χαλί του σαλονιου, δαγκώνου... κάτι... Είπα στην δεσποινίδα Σπένλοου: «Ντόρα, τί είνε αυτό πού έχει ὁ μικρός σκύλος στο στόμα του; Θαλεγε κανείς πώς είνε ένα γράμμα;» Η δεσποινίς Σπένλοου έφερε τό χέρι της άμέσως στο κορσάζ της, έβγαλε μιá κραυγή και ὤρμησε προς τό σκύλο. Τήν συγκράτησα όμως λέγοντας: «Ντόρα, άγαπημένο μου παιδί, στάσου!...»

— Ω Ζίπ! "Αθλιο παληόσκυλο... Αυτή λοιπόν ή καταστροφή ήταν έργο σου ;...

(Άκολουθεί)

ΕΞΕΔΟΘΗ

και άπεστάλη εις τά υποπρακτορεία

“ Η ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ ”

Του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ πατρός

Ζητήσατέ τήν και από τά γραφεία μας.

Διά τούς έν 'Αθήναις Δρ. 10

Διά τούς έν ταίς έπαρχίαις » 12

συμπεριλαμβανομένων και τῶν έξόδων ταχ. άποστολής.